

Istenem,
hallgass hívásomra!

Negyven bencés imádságai

Istenem, hallgass hívásomra!
Negyven bencés imádságai

Szerkesztette Dejcsics Konrád

Második kiadás

Pannonhalmi Főapátság Bencés Kiadó
Pannonhalma, 2018
© Pannonhalmi Főapátság, 2016

ISBN 978-963-314-124-3

Kiadja a Pannonhalmi Főapátság Bencés Kiadó
Felelős kiadó Hortobágyi T. Cirill
Felelős szerkesztő Somorjai Gabi
A borítót Horváth Tamás fotójának
felhasználásával készítette és a kötetet tördelte
Egyházi Péter

A nyomdai munkálatokat
a Palatia Nyomda és Kiadó Kft. végezte
Felelős vezető Radek József

Istenem, hallgass hívásomra!

Negyven bencés imádságai

PANNONHALMI FŐAPÁTSÁG
BENCÉS KIADÓ
2018

Előszó

„Istenem, hallgass hívásomra!” – ezzel a kéressel kezdődik minden imaóra, amelyet a szerzetesek napjában ötször elmondanak. A bencések által imádkozott zsolozsma zoltárai és imádságai lefedik az egész emberi életet, a szorongatott és boldog, a fiatal és idős, a reménykedő és a reményvesztett ember mindenféle élethelyzetét, ám mindig az Úr segítségét kérő fohással kezdődnek, és mindig az „Istennek legyen hála!” felkiáltással zárulnak.

Az imádságokat, amelyek ebben a könyvecskében szerepelnek, a Pannonhalmi Főapátság negyven szerzetese írta. Megfogalmazta imádságát a legfiatalabb novíciustestvér, leírták a főapátság házaiban élő előljárók és testvérek, a fiatalabbak segítségével hangrögzítőre mondták a legidősebb bencések is. És nemcsak a különböző életkorok imádságai jelennek meg e könyv lapjain, hanem a legkülönbözőbb élethelyzetek is. Öröm és remény, gyász és szorongás, kérés és hálaadás,

új kezdet és búcsúzás, fogadalom és munka, élet és halál egyaránt szerepel az imádságok között. A bencés szerzetesek személyes szavai, egyéni imádságai ezek, ám ihletőjük Isten Igéje, amellyel az életben, az imaórákban és a munkában találkoznak. Ezért az imádságokat a zsolozsma időpontjai szerint, és azokon belül az imaórák felépítésének megfelelően rendeztük el a kötetben.

A bencések által megfogalmazott imádságok az olvasó imádságaivá is válhatnak. A befogadás és az együttimádkozás kulcsa az, amit Szent Benedek mond a zsololtározásról: „úgy álljunk a zsolozsmázáshoz, hogy szívünk megegyezzék szavunkkal” (Regula, 19.).

Lemondhatunk arról, hogy szívünk aktuális érzéseihez keressünk szavakat, az is elég, ha szívünket igazítjuk hozzá ahhoz az érzelemhez, életérzéshez, amely az imádságban megszólal. Mert a kötetben megjelenő töredékes és esetleges érzéseken és szavakon végighaladva végül a nagy egységhez, a nagy összefüggéshez, Istenhez juthatunk.

„A sötét éjben körülpillantva hirtelen azt látta, hogy egy felülről szétáradó fényesség teljesen elosztatja az éj sötétségét, és akkora sugárözönben tündöklök, hogy ez a sötétben ragyogó világosság még a napot is elhomályosítja. Az egész világ úgy tárult szeme elé, mintha a nap egyetlen sugarába lett volna belefoglalva” – írja Nagy Szent Gergely pápa Szent Benedekről (Dial 2.35.). Élete végén Benedek eljutott odáig, hogy az érzések, a tapasztalatok, a világ színekavalkádja egyetlen képpé: tüzes gömbbé, a világ másává sűrűsödött össze számára. Idős bölcsességében a töredékestől eljutott a teljesség szelíd szemléléséig – a kereséstől a megértésig.

Ezt az imádságoskönyvet Pannonhalma szerzetesei a hetvenedik születésnapját ünneplő Várszegi Asztrik főapát úr számára írták meg és állították össze. Sokuk számára ő volt a mester és a kísérő az Isten felé vezető úton, és az mind a mai napig. Szívből azt kívánjuk, hogy Asztrik főapát úr, aki huszonöt éve áll Isten házának élén, házanépével együtt eljusson a tündöklően szép Isten szemlélésére és a világ szelíd megértésére.

Vigília

Istenem, hallgass hívásomra!

olyan üresen kopognak a szavaim

egy zarándok reggeli imája I.

Uram, add kegyelmedet, amelyre ezen
a napon szükségem lehet
Csak azt a kegyelmet add, Uram,
amely ezen az úton elvezet
Kegyelmedet, add meg, Uram.
Kegyelmedet, ha lehet
Add kegyelmedet nekem, Uram
Kegyelmedet add
nekem, Uram
kegyelmedet
Uram
add

Parafrázis a 60. zsoltárhoz

Hallgasd meg könyörgő imámat, Istenem,
amikor a föld széléről, lehetőségeim
és emberségem határáról kiáltok hozzád.
Amikor elhagyatottságot és bezűkítetttséget
élek meg,

és a bizonytalan jövő csak csípős
hidegnek, sűrű ködnek látszik.

Amikor szorong a szívem, magas kőszirtre
vezess föl engem!

Ahol nem a következő lépés a lényeg,
hanem a reményt adó és felszabadító
távlatok.

Amikor nem a holnap ismeretének
világossága,
hanem a még messzeségbe
burkolózó cél vonzása ad erőt
és biztonságot.

Bár lakhatnám örökké sátradban,
ahol már nem a bonyolultság,
a kicsinyesség, az emberi viszonyok
kuszasága uralkodik,

hanem a letisztult, végtelen egyszerű
és tiszta szeretet.

Add, hogy zsoltárt és hálaadó éneket
zengjek nevednek,
mert a küzdelem
és kilátástalanság határáról is
megmutatod az élet útját.

Vizsga előtt

Uram, te mindent tudsz,
előtted nem kell bizonyítanom.
Nekem viszont számot kell adnom a mai
napon.
Nem kérem tőled, hogy könnyítsd meg
a dolgomat.
Mégis add, hogy ne a fáradtságomról
és a kialvatlanságomról,
ne az izgalomról és a szétszórtságomról,
ne a félelmeimről és az önbizalom hiányáról,
és ne is arról szóljon ez a vizsga,
amire már nem jutott idő.
Adj magabiztosságot, kreativitást
és nyugalmat,
hogy kiderülhessen mindaz, amit valóban
tudok!

Atyád örök csendjében születél
Az élet csöndben születik
Mindenkinek és mindennek
életet adtál Magadból
Életedben egyek vagyunk
Közösség csendben születik
Hangos magányomban botorkálok el
 melletted mellettük
Együtt lélegzünk együtt formáljuk
 a hangokat szavakat
Együtt vesszük a Testet
Választott taszított magányom
 a feledés földje
Ha hála lenne
A csendbe hívsz ott az élet a barátság
 ott egyek vagyunk mind
A hála nem-feledés – élet – te vagy
Atyád örök csendjében életem van
Veled
Van bár feledem
Van nem feleded

Uram, gyötör az éhség!
Nem kérek mást, csak egy falat kenyeret!
És elég szeretet, hogy meg tudjam osztani
veled, ki mellettem ülsz az éhezõ testvérben.

Ima kései szerelem után

Istenem!

Fejest ugrottam. Azt hittem, bátor vagyok.
Azt gondoltam, az emésztő izzásban,
az örömteli tisztítóűzben újra rád találtam.
Istenem, néhány hétre azt gondoltam, mert
lebegtem, hogy rám egyedül
nem vonatkozik a gravitáció.

Esténként ágyamon ücsörögve úgy tudtam,
a szenvedés és a szárnyalás összetartozik,
hogy ami szép, az fáj is, és ez rendjén való,
és tőled való.

Ha nem is jött álom a szememre, másnap
friss volt az ébredés, frissen születtek
a szavak, a léptek, az ütés, a simogatás.

Ha könnyel vegyült is italom, íze jó volt,
s ha sóhajtozásaimnak nem is volt vége,
tüdőmbe friss levegő jutott,
karjaim nem lankadtak, erőmet másoknak
adtam.

Azt hittem: ismerlek és tudlak téged.
Kérdeztelek, és biztos voltam a válaszodban.

Ma már felperzselt vidéken üszköket
rugdosva járok. Kenyerem fűrészpör ízű,
kietlenné kopik a színes,
idegen és bántóan közeli a hajdan kedves.
Könny nem keveredik italomba.
Útitársamul és vádlómul
a szégyen szegődött.

Már azt sem tudom mondani neked,
hogy rászedtél, és én hagytam, hogy rászedj.
Rászedtem magam, és én hagytam,
hogy rászedjem magam. Mondom most.
Azt sem tudom mondani: vedd el!
Mikor azt sem tudom, egyáltalán
van-e közöd hozzá, hogy adod-e,
vagy csak engeded: legyen, mint annyi más,
ami van, és érthetetlen.

Csődöt mond most, Istenem, minden
bejáratott, kipróbált út és szó és kiáltás.
Némák, ellenségesek.

Ágyamon nem ücsörgök, téged nem
kérdlek, s főleg nem ismerlek és tudlak.

A Paraklétosz, a védő a Vádlóval szemben
még mindig arról győzköd, hogy jó volt,
ami volt, hogy rendben van, ami van,
s hogy nem kell tudnom, hogyan érik
egésszé, és széppé az, ami most fájni se tud.
A Védő a Vádlóval szemben még mindig
mondja, hogy mindez a te zavarba ejtő és
megmagyarázhatatlan jóindulatod.

Istenem! Élet Istene! Fejest ugrottam, mert
azt hittem, veled teszem. Fejest ugrottam,
mert élet volt benne! Mert szabad volt!

Ahogy akarod, és ahogyan tudod,
könyörülj rajtam!

A meditáció labirintusának bejáratánál

Uram! Készülök rálépni ösvényedre,
mely a veled való egység felé vezet.
Adj belső látást, értő fület és érző szívet,
hogy felismerjem az úton jöttödet,
megtapasztaljam a te bennemvalóságodat.
Hogy nyitottá váljak mindarra, amivel
meg akarsz szólítani, amire bátorítasz.
Adj igazi nyitottságot és mély, őszinte
bizalmat, hogy be tudjalak fogadni
gondolatokkal, aggodalmakkal, félelmekkel
telezsúfolt hajlékomba, amely várja,
vágyakozik arra, hogy szállást vegyél benne.
Adj ehhez belső csendet, hogy egyedül
a te hangod visszhangozzon bennem.

V alaha lenéztem társamat, ha más volt
a vallása, mint az enyém.

Most már mindenre képes a szívem:

Füves rét az őz számára,

Kolostor a szerzetesnek,

Bálványok temploma.

Kába köve a mekkai zarándoknak,

Zsidónak a tíz parancsolat kőtáblája,

Ha pedig a Könyvet követed, akkor

Szentírás.

A szeretet az egyetlen vallásom,

Bárhová is vezessen,

A szeretet a vallásom és a hitem.

Bist Du es,
der da kommen soll?

In der Dunkelheit des Kerkers bedrängt
den leidenden Johannes die bange Frage:
Bist du es,
der uns die Freiheit,
das Recht
und die Freude
unseres Gottes bringt?

Johannes erhält Antwort.

Wie Johannes sollen auch wir aus der
Dunkelheit unseres Glaubensweges heraus
uns an den wenden, dessen immer neue
Ankunft wir in diesen Tagen erwarten.

Herr, bist Du es, der sich verbirgt
in den Zumutungen unseres Lebens?

Herr, wir bitten dich für alle, die unter
Terror, Krieg und Vertreibung leiden,
die unter der Last des kaum Erträglichen
zusammenzubrechen drohen.

Öffne unsere Augen für ihre drückende Last.
Christus, öffne uns Kurzsichtigen,
fast Blinden, die Augen!

Herr, bist du es, der sich verbirgt
im Leisen und Unauffälligen?

Herr, wir bitten dich,
öffne unsere Ohren für die leisen Töne
deiner Worte und Einladungen,
die wirklich Leben, Frieden und Freiheit
ermöglichen,
die wir aber oft so gerne überhören.
Christus, öffne uns Schwerhörigen,
fast Tauben, die Ohren!

Herr, bist du es, der sich verbirgt
in Mensch und fremder Kulturen,
uns fremder Religionen,
die uns nicht selten dringend bräuchten?

Herr, wir bitten dich:
Löse uns aus der Gebundenheit an uns selbst,
löse uns aus lähmender
Ich-Verfangenheit, die sich dem bittenden
Du nicht selten verschließt.

Christus, mach uns Lahme gehend!

Herr, bist du es, der sich verbirgt
in den schmerzlichen Erfahrungen
unserer Ohnmacht,
unserer Grenzen?

Herr, wir bitten dich:
Lass uns die Grenzen unserer
geschöpflichen Möglichkeiten erkennen,
lass uns aus unserer beengenden
Eigenmächtigkeit die befreiende
Kraft deines wahrhaft
schöpferischen Geistes erfahren.
Christus,
reinige uns vom Aussatz unserer
Eigenmächtigkeit.

Herr, bist du es, der sich verbirgt
in den Rätseln und Fragen,
auf die wir keine Antwort finden?

Herr, wir bitten dich:
Gib uns Gelassenheit
und den Mut des Vertrauens darauf,

dass wir stolpern, sogar fallen dürfen,
wenn wir in Versuchung geraten,
auf alles eine Antwort wissen zu müssen.
Christus,
schenke uns den Mut
zur „Armut im Geist“, – zur Demut.

Herr Jesus Christus,
wir sind – wie Johannes – mit unseren
Schwierigkeiten zu dir gekommen –
wir hoffen – wie Johannes –
Antwort zu erhalten.

Trage du unsere Bitten vor deinen Vater,
den wir, wie du uns gelehrt hast,
auch unseren Vater nennen dürfen.

Ihn wollen wir mit allen, die glauben,
loben und preisen im Heiligen Geist,
der lebendig und wirksam ist in uns,
jetzt und alle Tage unseres Lebens.

Uram és Istenem!

Köszönöm, hogy újra távlatot nyitsz
előttem, és új kezdetet ajándékozol nekem!

Mi is lenne, ha a múltból kellene élnem,
ha fogva tartana az, ami volt!?

Köszönöm, hogy megbocsátó szeretettel
nézed múltamat,

és szabad lehetek arra,
hogy újra előre tekintsek.

Új kezdetért könyörgök most hozzád.

Add, hogy ne kössenek gúzsba
múltam bűnei, de a sikereim sem!

Add, hogy nyitott szeretettel
elfogadjak mindenkit.

Adj bátorságot, hogy testvéreimmal együtt
benned élhessek.

Köszönöm, Uram, szent asztalod békességét!

Ismerje meg az egész világ a békét,

azt a békét, amelyet egyedül
csak te adhatsz meg nekünk!

Laudes

Egyszerű imádság

Istenem, hallgass hívásomra,
Uram, siess segítségemre!
Kérlek téged mindazokért,
akik értem imádkoznak,
azokért, akik imádságomat kérték,
akikért imádkoznom kellene,
és azokért is, akikre senki sem gondol.
Uram, te tudod, mire van szükségem.
Legyen meg a te akaratod az én életemben is!
Neked legyen dicsőség mindörökké.

egy zarándok reggeli imája II.

korán kelek, hátizsákom vállamra veszem,
a félhangosan csattanó kapszok jelzik
szétválaszthatatlanságunk,
magamra öltöm önmagam,
cipelem mindazt, ki vagyok most,
terhem tizenhárom kiló, van az tizennégy is,
ha többet markolok,
a szerzéssel nem volt soha gond,
az elengedés keményebb falat,
a kora hajnali hűvös levegőtől
egész testem remeg, libabőrös vagyok,
úgy tetszik, mintha a csillagok is
jobban összehúzták volna magukat,
zseblámpám pásztázó fényében
jelet remélek, amely az utat jelzi
a hely felé, ahol azt várom, válaszra lelek,
vagy békére legalább,
sötétben botorkálok,
lábaim bizonytalanul érik az út porát,
fájdalomtól görcsös izmaim jelzik,
valóság volt a tegnap, nem álom

ahogyan a mai sem áltat azzal,
hogy nem lesz több fájdalom
Uram, Jézus Krisztus, az élő Isten Fia,
könyörülj rajtam – ismételtetem, de van,
hogy az ima szövegét önkényesen átírom,
testemre szabom, és összehangolom lelkem
rezdüléseivel, személyes mantrám ritmusát
légzésem üteméhez igazítom,
az emelkedők miatt azonban légzésem
felgyorsul, szaporábban ver a szívem,
mintha fokozódó izgatottságának így
adna hangot, a horizont csöndesen izzani
kezd, megállok és lassuló zihálással várom,
hogy az éjszaka bejáratáról csikorogva
elmozduljon a kő, a fák elnyúlt árnyékai
mint megannyi égi hírnök vetik meg lábuk,
ujjal a föld porába rajzolt vonalvezetőként
irányítják tekintetem az ég kitérülő kapuja
felé, ahonnan érkezését várom, kezdetben
alig ismerem fel, már-már azt hinném,
a kertész az, arcomat fényében fürdetem,
dermedtségemet melege oldja,
én vagyok, ne féljete, szól bátorítóan
és a világba lép a felkelő Nap.

hívás

hívás, elhívás,
éber figyelem, odahallgatás:
hallgasd meg a mestert,
hajlítsd hozzá szíved – figyelmesen!
intéseit készséggel és tettekkel,
az engedelmesség fáradságos munkájával
tedd meg a meghallás éveit
add

az idők jelei:
befogadás, éberség,
haladás és merészség,
határolt lét, körbezárt tér
a lehetőséget a reményvesztett jövőbeli
létezésben
add meg

kiteljesedés, előrelépés
újabb lépések ideje
a merészségé, a bártorságé
az intésé, kérésé, feddésé,
a reményé és a mégis lehetségesé,

az igazság kovászának erejét
add meg Uram

új kezdet, új lehetőség,
múlt és jelen összeér
történelmet író évek
innováció és fejlődés
nagy munka, nagy év
szent ember
a befogadást, a nyitottságot,
a mindig új kezdetet
add meg Uram

nagy vállalkozás,
új és egyben régi, régi és mégis új,
kiteljesedés, szervezés, fejlesztés
működés és működtetés
kor és változás,
törés és gyötrő árbocroppanás,
a tettek megjavításának gondosságát
a kiengesztelődést, felismerést, megbékélést
add meg ó Uram

béke meglelés,
visszapillantás, számvetés, számadás
a hálát és elengedést
a gyarapodás örömét
a megbékélést és megtisztulást
add meg, add meg ó Uram

Imádság zsoltárhangra

Te vagy, Uram, én reményem, *
reménytelenségbe lelkem sose essen.

Fordítsd felém szíved fülét, *
arcom nyitott legyen feléd.

Kezedbe ajánlom lelkem, *
ne hagyj elesve, Istenem.

Emelj magadhoz szárnyadon, *
újítsd meg, könnyebbítsd terhem utamon.

Dicsőíteni tudjon reggel ajkam, *
bálványokhoz ne térítsen hajlam.

Kígyós botod ott állt a pusztában, *
hogy megtérjen néped hajdanában.

Szent jeled jelenjék meg mindig előttem, *
az legyen nekem igaz reménységem.

Gyógyító legyen igéd, *
ha ajkam érinti, mint a méz.

Uram, félve kérlek, hogy életem ne legyen,
mint a pelyva a szélben, *
hanem mint a zöld fa a folyó mellett, úgy
növekedjem.

Ki lakhat a te szent hegyeden? *
Ki lenne köztünk büntelen?

Álnok szótól, másokat szidalmazótól *
ments meg, Uram, minket minden rossztól!

Üdvöt hozzon, ha nyíltan szólunk, *
kegyelmed előzze meg és kísérje szavunk.

Bennünk lakó lelked legyen dicsekvésünk, *
nehogy elhagyjon meg nem érdemelt
üdvösségünk.

Te vagy, Uram, jó pásztorunk, *
orcád fénye világosítsa meg utunk.

Imádság bőség idejére

Atyám, vajon tudtad-e, hogy hat napig meg sem állsz majd a teremtésben? Sőt a pihenőnap után újra meg újra nekiállsz, és bővítesz, növelsz, áldasz és érlelsz. És amikor azt mondtad: mindez jó, vajon a teremtményekre mondtad-e? Vagy arra, hogy milyen jó érzés teremteni? S vajon engem nem azért szólítottál-e életre, hogy lássam, érezzem mindezt én is? Nem tudom, Uram. De most úgy érzem, mintha részese lennék nagy művednek. Nem a csillagoknak vagy a csúszómászóknak és szárnyasoknak, hanem ennek a kis rám bízott szegletnek, amely egyre gyarapodik és érik kezem alatt. Add, hogy én is legyek olyan nagyvonalú, mint te, és el tudjam mindezt engedni. Hogy ez a rám bízott kis teremtett világ olyan szabaddá legyen, mint ahogy te engedted engem!

A Szentlélek ajándékaiért

Hálát adok, Istenem, az új napért!
A te akaratod vezetett el engem az új
kezdethez. Küldd el, kérlek, Szentlelkedet,
hogy végigkísérjen a mai napon,
hogy vezéreljen minden tettemben,
hogy feléd irányítsa gondolataimat!
Küldd el a Bölcsesség Lelkét,
hogy segítségemre legyen,
amikor döntéseket kell hoznom, hogy
megnyugtasson, amikor elhamarkodott
volnék, hogy megfontolttá tegyen,
amikor választ várnak tőlem!
Küldd el az Értelem Lelkét,
hogy képessé tegyen a helyes belátásra
és a megkülönböztetésre!
Küldd el a Jótanács Lelkét,
hogy támogatásával vigasztalója lehessen
testvéreimnek, hogy szavaimmal
örömmre derítsem az elkeseredetteket!
Küldd el az Erősség Lelkét,
hogy bátran nézzek szembe a kihívásokkal,
hogy vállalni tudjam félelmeim,

hogy elfogadjam gyengeségeim!
Küldd el a Tudomány Lelkét,
amikor képességeimet használom,
hogy útmutatóm legyen!
Küldd el a Jámborság Lelkét,
hogy ne feledkezzem meg rólad, hogy a
szüntelen imádság vágya égjen szívemben!
Végül, kérlek, küldd el
az Istenfélelem Lelkét,
hogy egész szívvel ragaszkodjam hozzád,
hogy a te jelenlétedben éljek,
hogy a nap végén mindent
neked átengedve adjak hálát!

Milyen nehéz a te nevedben járni
a világot, a te képvisletedben
fordulni az emberekhez!

Mert nincs akkora hatalmam, mint neked,
és nincs akkora szívem, mint neked,
és nincs annyi erőm, mint neked!

Mégis teljes irgalommal akarok
a testvéreimre nézni,
teljes erőmből szeretnék segíteni,
hogy még véletlenül se alázzak meg
soha senkit képvisletedben járva.

Milyen borzasztó lenne számomra,
ha kegyetlenséget és türelmetlenséget
kapnának tőlem a testvéreim, miközben
a te képvisletedben járok!

Adj erőt, hogy őszintén tudjak szeretni!
Adj erőt, hogy teljes figyelemmel tudjak
hallgatni!

Adj erőt, hogy éretten és méltósággal
mondjam a véleményemet!

Adj erőt, hogy elutasítsam
az igazágtalanságot
és a személyválogatást!
A félreállítottságból fakadó keserűséget
csak a beléd vetett bizalommal
tudom legyőzni.

Istenem!

Hadd válasszam a reményt,
hiszen te már magadénak
választottál engem
minden gyöngeségemmel együtt!

Misztérium

Mennyei Atyám! Mostanában igen sokszor elmerengek múltamról és jelenemről, s teszem fel magamnak újra és újra a felzaklató kérdéseket: Vajon miért alakult így az életem, mi okból történtek meg velem különböző események, mit keresek a monostorban? eltűnök életem kacskaringós útján, amely a legkülönfélébb tájakon vezetett át, ahol örömet és bánatot egyaránt megtapasztalhattam. Oly sok minden történt velem a hosszú évtizedek alatt, hogy nem vagyok képes áttekinteni, s benne valamiféle rendszert felfedezni. Nem vagyok képes megérteni a miérteket! De most itt vagyok, ide vezetett az utam az események hosszú láncolatán keresztül, s valami mélységes vágytól űzve, megszállottként kereslek téged. Tudod, sokszor nagyon nehéz; szenvedek! Úgy érzem, hogy hiába minden igyekezet, mert lehetetlen vállalkozásra adtam

a fejem. Olyan vagyok, mint egy reménytelen szerelmes, aki hiába vágyakozik, mert soha nem lehet az övé szerelme. Próbálok racionálisan megmagyarázni magamnak, hogy miért vagyok még itt a nyilvánvaló kudarcok ellenére is, a sok lelki gyötrellem dacára, de nincs értelmes magyarázat, csak valami őrült vágy, készítés a lelkem leginkább eldugott zugában, ami nem hagy nyugodni, ami annyira vágyakozik utánad minden hiábavalónak tűnő próbálkozás ellenére is. Ez misztérium! Uram, tekints rám! Te látod azt a lelki nyomorúságot, amelyben küszködöm; légy irgalommal hozzám!

a szerzetes imája

A_{tyám,}

Te vagy minden megszentelődés eredete és forrása. Köszönöm, hogy isteni természeted részesévé akarsz tenni engem.

Fiadat küldted el, hogy a szent élet példaképe legyen számomra: a szegénységet választotta, hogy gazdaggá tegyen, szolgává vált, hogy szabad lehessen. Szeretetből megváltott engem, kiárasztva rám a Szentlélek kegyelmi kincseit. A vigasztaló Szentlélek sugallatával hívtál, hogy kövessem Fiadat: a szeretet édes bilincsével kapcsolódjak hozzá; és testvéri lélekkel szolgáljam társaimat.

Kérlek, Uram, áraszd ma rám újra a szentség lelkét; hogy amit évekkkel ezelőtt fogadalmaimban örömmel ígértem, azt hűségben valóra is váltsam. Erősödjön szívemben a tisztaság, az alázat,

a derűs szegénység és az áldozatkész,
engedelmes lelkiület. Erősödjön szívemben
a remény, hogy továbbra is van terved velem
szent hegyeden; küldesz testvéreket neved
dicséretére és szeretetből fakadó szolgálatra.

Uram te vagy vezérem és támaszom, te
légy pályabérem is, hogy örök szereteted
országában, Szent Benedek atyánkkal
és minden szentekkel vég nélkül
áldhassalak!

Találkozások

Szüntelenül könyörgünk hozzád, mennyei Atyánk, szeretett Fiad, Jézus Krisztus által, akiben minket a sötétségből a világosságra, a tudatlanságból dicsőséged ismeretére hívtál, hogy reméljünk benned, hogy szívünk látó szemével megismerjünk, és találkozhatunk veled. Ennek a találkozásnak az erejében, a mi emberi közreműködésünkkel a bajban forgóknak te viszel segítséget, a kétségbeesetteket te szabadítod meg vigasztaló szavainkkal. Te vagy minden ember alkotója és gondviselője, igazgasd lépteinket, hogy igazságban, szívünk egyszerűségében járjuk a találkozások útját, és azt tesszük, ami előtted és az emberek előtt kedves.

Atyánk, add, hogy megtanuljuk az igazi emberi személyes találkozást, hogy ezáltal megértsük a veled való találkozás nagyszerűségét. Sok jelet adsz nekünk ehhez: kopognak, megszólítanak, kéréssel

fordulnak hozzánk. Ezek felszólítanak arra, hogy lépjunk kapcsolatba másokkal. Add, hogy minden kapcsolatunknak, találkozásunknak az legyen a célja, hogy a te jelenlétedet közvetítse a másik felé, és ezáltal valójában veled találkozzunk.

Atyánk, Fiad, Krisztus a megtestesüléssel vállalta emberségünket, keresztülment a rossz történetén, átélte a tőled való távolságot. Add, hogy ezt tudatosítsuk akkor, amikor számunkra is távolinak tűnik a jelenléted. Könyörülj azokon, akik még nem nyitottak feléd, akik napról napra átélik az egyedüllétet, a belső ürességet és félelmet, a találkozások hiányát, hiszen Fiad teljes mértékben vállalta emberségünket.

Atyánk, te magadhoz hívtad és megdicsőítetted Fiadat, Jézus Krisztust, aki által üdvösségünket adtad. Ő visszatért hozzád, de minket is magához ragadott, hogy életető erődöt adjon emberségünknek. Tudjuk, hogy visszatér, és várjuk is a végső találkozást.

De addig is bizonyos mértékben találkozhatunk vele, mert mintegy „meghosszabbította” testi jelenlétét közöttünk az egyház közössége és szentségei által. A közösségben ünnepelt látható, kézzelfogható jelekben újra és újra találkozhatunk vele. Add, hogy ennek nyomán, és ennek erejében az emberekkel való találkozásainkban is mindig téged ismerjünk fel, neked szolgáljunk testvéreinkben. Add, hogy mindig felismerjünk a valódi, őszinte emberi találkozásokban.

Krisztusom!

Életem sziklaalapja, életem értelme,
Meváltó Jézusom!

Alázattal és szívem szeretetével lélekben
eléd borulok, fogadd el hálaadó imámat.

Szavad Lélek és Élet.

Te szólítottál meg, s adtál életemnek
hivatást. Igéd emberhalásszá tett.
Kiválasztottál, szerzetesi-papi hivatást
ajándékoztál nekem. Embertársaimhoz
küldtél, hogy elvigyem nekik az örömhírt:
Isten, az Atya, szeret bennünket.
Köszönöm a kegyelmedből fakadó
meghívást és küldetést.
Bocsáss meg, ha kishitűségem miatt nem
akaratom, szándékom szerint telt meg
az emberhalász háló.

Szavad Lélek és Élet.

Köszönöm, hogy egész életem során igéddel alakítottad életemet. Olyan mélységbe vezettél, ahol csak te élsz, ahová az emberek pillantása, kíváncsisága, elvárásai már nem juthatnak el. Köszönöm, hogy tükörként megmutattad, ha visszatértem a régi ember vonásaihoz, s elfeledkeztem az új, krisztusi ember vonásairól. Köszönöm, hogy újra és újra erőt adtál ahhoz, hogy visszatérjek hozzád. Bocsáss meg, ha elvitettem az utat, az igazságot, az életet, bocsáss meg, ha nem engedtem, hogy te vezess engem.

Szavad Lélek és Élet.

Köszönöm a szentséget teremtő igéidet: „Vegyétek és egyétek...” Köszönöm az Oltáriszentséget, élő voltodat, amellyel pusztában vándorló gyermekeidet táplálsz. Add, hogy a földi életben te légy utolsó táplálékom.

Keresztedre tekintek. Amikor már alig van szó az ajkamon, amikor teljesen átadod magadat az Atyának.

Arra tanítottál, hogy a tanítvány nem lehet
különb, mint a Mestere. Segíts a keresztet
napról napra vállamra venni, add, hogy
egyre jobban elhalkuljak a világnak és egyre
inkább átadjam magam az Atya akaratának.
Jézusom, add, hogy veled haljak,
s veled éljek.

Krisztusom!

Add meg a kegyelmet, hogy Szent Pál
apostollal együtt imádkozhassam: Élek én,
de már nem én, hanem te, Krisztus,
te élsz bennem.

Mindenért adjatok hálát

Mindenért, mindenkiért, érette,
kapcsolatunkért is hálát adok, Uram.
Mennyei Atyám, útközben imádkozom,
mert útelágazásban nem mindig tudok
imádkozni.
Útelágazásban vagyok.

Együtt. Elég jó. Egyre inkább, ideákon túl,
a földön járok.
Uram, látod készségemet és
képtelenségemet.
Veled együtt én is merem látni.

Mennyei Atyánk, Jézus Krisztusban
mindnyájunktól azt várod,
hogy mindenért adjunk hálát.
Szent Pál nagy utat tett meg, amíg ezt a
mondatot képes volt leírni a tesszalónikai
gyülekezet és mindnyájunk épülésére.
Mennyei Atyánk, köszönöm, hogy
Szentlelked által ezen az úton gyermekeidet,
Pál apostolt és Imre Asztrikot elkísérted.

Mennyei Atyánk, add lelkivezetőmnek,
magiszteremnek és főapátomnak
megtapasztalnia, hogy lehetséges mindenért,
válogatás nélkül mindenkiért, előjáróiért
és testvéreiért, egykori novíciusaiért, itt
maradókért és tisztázó beszélgetés nélkül
távozókért, minden megterhelő emlékért,
amit az életközösségben elszenvedett és
elkövetett, mindenért hálát adnia!
Élet ajándékozója, mi Urunk,
mi erősségünk, ezt a nagyvonalúságot,
érettséget várod, elvárod tőlünk:
az ünnepelttől és az ünneplő közösségtől.

Mennyei Atyánk, add főapát úrnak, hogy
személyes élettörténetét és a rendi közösség
múltját megismerve beteljesedjék életében
és közösségünk életében a te rólunk való
álmod, és képesek legyünk álmodni,
álmainkra emlékezni és mindenért hálát
adni már itt a földön, amit általa tőled
kaptunk!

Imádság a diplomokért és a bennük lévő közösségekért

Hálát adunk Urunk megújított diplomainkért. Nem áznak be, szépen festenek. Világosak, szép belső terűek. Jó levegőjűek. Tiszták. Köszönetet mondunk vezetőinkért, Asztrik főapátért, hogy támogattak e harangozó épületeink megújításában.

Engedd ünnepelnünk egyre gyarapodó gyermekeiddel mindig az Eucharisziát. Országodról szóló szavaid szüntelenül zengjenek szívünkben. Segítsd a szülőket sírig tartó hűségükben. Feloldozó szavaid hétszer hetvenhétszer hangozzanak. A téged keresők akaratod szerinti tetteinek hatása áradjon minden szükségét szenvedőre.

Dicsőség legyen Néked mindörökkön örökké.

Meghalt testvérért

A halálon is diadalmas Urunk,
Jézus Krisztus! Tiéd az idő és tiéd
az örökkévalóság. Te vagy, aki időt adsz
nekünk, életünk idejét. Te ajándékozol
nekünk múltat, jelent és jövőt.
Köszönjük neked ezeket az ajándékokat.
Köszönjük azt a múltat, amely testvérünkkel
közös volt. Az együtt töltött éveket, amelyek
most már örökre részei lesznek életünknek.

Ne nyugtalankodjék szívetek, mondtad,
Urunk, a tanítványoknak és mondd
most nekünk is. Nem hagylak itt titeket.
Előremegyek és éppen így maradok veletek.
Mert megmutatom az utat, amelyik
az egyetlen, igazán járható út.
Azzal mutatom meg, hogy rajta megyek.
Lépéseimmal jelölöm meg.

Elénk távozó Jézus! Hisszük, hogy egyetlen
útitársunkat sem veszítjük el végleg. Hogy
útitársaink is veled együtt elénk távozzók.

Hogy egyre otthonosabb legyen az a világ,
amely felé tartunk.
Egyre otthonosabb, mert hiszen sokan
vannak már ott, akik egykor társaink voltak.

Köszönjük neked, Urunk, a jelent is,
a jelent a marék hamu megrázó látványával.
Add, hogy a marék hamu ellenünk szóló
látszata mögött meglássuk a te valóságodat.
A te életedet, amelyik ott a kereszten
ugyancsak végleges kudarcnak látszott.
A te életedet, amelyik húsvét hajnalán
legyőzte a halált, a te haláloedat
és a mi halálunkat.

Légy testvérünkkel és légy velünk,
aki élsz és szeretsz minket mindörökké.

Kereslek

Kerestelek az újszülöttek arcában
Kerestelek a játszó gyermekek között
Kerestelek a kamaszok szerelmében
Kerestelek az elsősáldozók nagyra nyílt
szemében

Kerestelek apám intő szavában
Kerestelek anyám csókjában
Kerestelek nagyanyám kérges kezében
Kerestelek régi fotók ismeretlen arcában

Kerestelek az elnyelő Dunában
Kerestelek a kutyánkban
Kerestelek a zúgó szélben
Kerestelek az áztató esőben

Kerestelek a csendes misékben
Kerestelek nagy ceremóniákban
Kerestelek bűneim sarában
Kerestelek bánatom könnyében

Kerestelek a barátságban
Kerestelek a szerelemben
Kerestelek a vágyban
Kerestelek a csöndben

Csönd. Csönd. Csönd. Csönd. Csönd.
Csönd. Csönd. Csönd. Csönd. Kereslek.
Csönd. Csönd. Csönd.

Napközi imaóra

Imádság Szent Günterhez

Fagyott, kemény rög a szívem,
s körülöttem ugar a világ.
Nincs kapám, csákányom: atyám,
törje a rögöt imád,
hogy élhessek Urunkhoz híven.

Harcos férfi, küzdjön velem kezed,
ha elborít a múlt méreg-árnya,
mikor jajdulva magamat siratom,
ha megérint új pávák szárnya,
s talmi tollaik kísértenek.

Isten kedves kincsestára,
dúskáló lelkem te tedd szegénnyé,
piramis-göggöm tudós tudatlanná,
barlanghomályomat csillagfénnyé,
bűneim bűzét váltsd lelked illatára.

S te törj utat, Isten embere, hol már nem
látni az ösvényt, mert benötte a bozót.
Vegyél magad mellé zarándokutadra,
s ha majd hullok, lelkem, a távozót
segítsd a boldogsághoz, ámen.

A monasztikus szerzetes imája a 83. zsoltár alapján – Vágyódás az Úr házába

Milyen kedves a te templomod
és monostorod, Seregek Ura! *
Lelkem epedve sóvárog az Úr udvarába.

Testem és lelkem *
örvendezik az élő Istenben.

A madarak is jól érzik magukat nálad, †
a vakond is talál magának helyet
az arborétumban; *
én a te oltárodnál és a stallumban,
Seregek Ura, Istenem, Királyom!

Boldogok, kik házában élnek, *
és mindennap téged dicsérnek
a szent zsolozsmában.

Boldog az az ember, aki reggel
a Lectio Divinában rád talál, *
aki szívében nyitott arra, hogy megváltoztasd.

Ha lelki szárazságot él is át, †
te végül felüdíted, *
a hajnali eső elárasztja áldásával.

Ahogy halad, egyre jobban megismeri
magát és Istent, *
a Sionon meglátja a Seregek Urát.

Uram, hallgasd meg imámat, *
fordítsd hozzám füled, Jákob,
Szent Benedek és Szent Günter Istene!

Nézz le ránk, védelmező Istenünk, *
tekints ránk úgy, mintha Fölkented látnád!

Egyetlen nap templomodban jobb nékem, *
mint bármely világi életállapot,
munka vagy karrier.

Az Úristen nap és védőpajzs, *
kegyelmet ad és dicsőséget.

Nem tagad meg semmi jót azoktól, *
akik tiszta szívvel őt keresik egész életükben.

Seregek Ura, boldog az az ember, *
aki benned bízik!

Dicsőség az Atyának és Fiúnak *
és Szentlélek Istennek.

Miképpen kezdetben, most és mindenkor *
és mindörökkön örökké. Ámen.

Mennyei Atyám, a hétköznapok
fogaskerekei között őrlődöm,
időpontok falainak ütközöm,
ítéletek kései hasítanak a lelkembe,
elvárások súlya nyomja a vállamat,
és miközben vergődve magamnak,
a másiknak és Neked ütközöm,
sérülök és sérüléseket okozok.

Ki véd meg önmagamtól?

Egy kis szabadságra vágyom,
fellélegzésre, valami kis elfogadásra,
egy bátorító tekintetre, egy megerősítő szóra,
vagy csak valakire, akivel jó együtt lenni
csöndben.

Uram, szereteted csöndje milyen halk
az élet forgatagában.

Azt mondják, hogy itt vagy valahol,
de én nem hallak.

Tudom, hogy „tűzön és vízen kell
átmennünk”,

és „nem vagyok jobb, mint atyáink”,
de „meddig, Uram, még meddig?”

Uram, vágyom a veled való személyes kapcsolatra, mégis mintha utolsó helyre kerülne a napi időbeosztásomban. Hiszem, hogy nálad van az élet forrása, mégis ellenállás, kedvetlenség van bennem, ha valamit félre kell tennem, hogy megálljak színed előtt. Sokszor megtapasztaltam már, hogy a veled töltött időben új látásmódot adsz, másképp indulok tovább, más prioritásokat látok. Ami korábban nyomasztott, az a helyére kerül, amiről azt gondoltam, hogy én fogom megoldani, azt rád tudom bízni, hogy veled, melletted, megbízott sáfárodként gondoljam, s hiszem, hogy mindez odaadásom, önátadásom, dicsőítésem tanúbizonyságává válhat.

Sokszor úgy élem meg megállásom, lelassulásom, hogy lemaradok, elmulasztok valamit, pedig amikor rohanok, akkor vagyok igazán figyelmetlen, felületes.

Mégis ez a lemaradtnak érzés nyugtalanít,
hisz annyi irányba szólítanak feladataim.
Segíts, hogy ne lusta felelőtlenséggé váljon
visszavonulásom, elcsendesülésem, hanem
figyelmes bizalommá. Ha pedig mégis
kiderül, hogy hibáztam, rosszul döntöttem,
szeretném elismerni, hogy rászorulok
irgalmadra: Uram, Jézus, könyörülj rajtam,
bűnösön! Te pedig annyiszor válaszoltál már
szívemben: Ne félj, csak higgy! Tedd sorba,
amit felismersz, és ne kapkodj el semmit!
Ne sodródj, figyelj rám!

Taníts, Uram, hogy ne csak felismerjem,
hanem hétköznapijaim szemléletévé
váljon, hogy ne eredményeket akarjak
elérni, hanem veled akarjak járni, élni,
lenni. S látni fogom, hogy értelmes életet
ajándékozol és minden mást-akarásom csak
barkácsolása lenne életemnek.

Ha veled járok, és nem feledem, hogy te
pedig énvelem vagy, akkor – ahogy egykor
mondtad – a köztünk és bennünk növekvő
országod polgára vagyok. Van-e ennél szebb
küldetés, van-e ennél jobban hazatalált élet?

Erőtlenségemben annyiszor erőre vágyom,
mondván: majd, ha erősnek érzem magam,
akkor elindulok feléd, hallgatok belső
szavamra. Pedig szeretnék megelőlegezett
hittel elindulni, mert tudom, hogy
menet közben megadod a szükséges erőt.
Bénít, ha látom a Lélek gyümölcseinek
hiányát életemben, ha nincs öröm, béke a
szívemben, pedig tudom, nem
a hiányra kellene fókuszálnom, hanem rád
hagyatkozón bízni, és akkor menet közben
– talán eleinte magam számára észrevétlenül –,
de mások számára átragyoghatnak rajtam
is a te Lelked gyümölcsei. Így legyen.
Köszönöm!

A Szentháromsághoz

Atyám és Jézusom és Szentlelkem!
Szeretnék elmerülni a ti odaadásotokban –
hogy ebből éljek, magam is odaadásban!

Még mélyebben, még igazabbul, nagyobb
örömmel, nagyobb szeretettel, nagyobb
tudatossággal!

Ezt kérem, erre vágyom, ezért imádkozom –
s ezt kérem testvéreimnek is!

Mennyei Atyánk, kérünk, hogy nevedhez méltón élhessünk, és így létre tudjuk hozni azt a testvéri közösséget, amelyben a te országod rejtezik.

Adj erőt, hogy égi akaratod szerint alakíthassuk földi életünket.

Földi táplálékunkat is a kezedből kapjuk.
Tápláld lelkünket a te igéddelel!
Adj lehetőséget arra, hogy részünk legyen a megbocsátásban, amellyel a testvérek megajándékoznak, és hogy mi is tiszta szívvel meg tudjunk bocsátani testvéreinknek, hogy így méltók legyünk arra, hogy Isten gyermekeinek hívassunk.

Szentlélek Isten,
a te kegyelmed tartotta főapát urat
gyermekkorától fogva,
sőt az idők kezdetétől.
Most is véd meg őt,
és tetőtől talpig járd át erőddel.
Erősítsd meg, látogasd meg,
és adj neki boldogságot.
Érezze a működésedet ő
és bencés közösségünk,
az egész anyaszentegyház
és az egész világ
mindennap az idők végezetéig.

Sokan vannak?

Uram, ugye sokan vannak, akik üdvözülnek?!

Arra kérlek: adj mindannyunknak erőt és bátorságot, hogy életünk során törekedjünk bemenni a szűk kapun. Amikor veled étkezünk, és a mi utcánkban tanítasz, azaz amikor a hétköznapiakban százféleképpen szólsz hozzánk, és feltárod előttünk szándékodat, akkor mi hallgassunk rád, és törekedjünk megtenni azt, amit sugallsz.

Így aztán amikor majd keletről, nyugatról, északról és délről jövünk és zörgetünk, nyiss ajtót nekünk, és mondd: tudom, hogy honnét vagytok!
És fogadj be bennünket oda, ahol Ábrahám, Izsák és Jákob van, oda, ahol nincs többé sírás és nincs fogcsikorgatás!

Ima a hazámért

Uram, ha addig akarod, hogy fogyjunk,
amíg meg nem tanuljuk szeretni egymást,
akkor adj már mielőbb szeretetet!

Ha addig akarod, hogy vágyódjunk
a máséra, amíg meg nem látjuk saját
szépségünket, akkor nyisd már fel
a szemünk! És ha addig akarod, hogy
növekedjék félelmünk, amíg már tényleg
csak benned bízhatunk, akkor ejts minket
mielőbb kétségbe! Volt már jó pár ilyen.
És jó lenne még legalább ennyi!
Kérlek, Uram, adj nekünk még sok esélyt!

Mindenható, örök Atya!
Hálát adok neked a te végtelen jóságodért.
Köszönöm, hogy a szereteted soha véget
nem ér, soha el nem fogy,
soha vissza nem vonod.
Köszönöm, hogy mielőtt még bármit is
tehettem volna, te már akkor szerettél.
Köszönöm, hogy nem fogyatkozott meg
szereteted, amikor elfordultam tőled.
Köszönöm, hogy nem hagytál a bűn
mélyében.
Köszönöm, hogy Fiadban új,
örök élettel ajándékoztál meg.
Köszönöm, hogy tenyeredbe metszted
a nevemet, hogy sohase felejtkezel
meg rólam.
Köszönöm, hogy egy örökkévalóságon át
fogunk ünnepelni, együtt, a testvérekkel,
a szentekkel, az üdvözültek számunkra
szinte megszámlálhatatlan sokaságával.

Szent Benedekhez

Isten Áldottja, tapasztalt ember!
Megadta neked az Úr, hogy egyben,
egészben lásd a világot – annak minden
fényességét és összefüggését. És megadta
neked azt is, hogy közel kerülj a porhoz,
a földhöz, a részletekhez, mert megengedte
neked, hogy elessél. Átélted, mit jelent
nem hallgatni a mester parancsaira, és mi
történik, ha nem hajlítod oda a szíved
figyelmesen. Elestél, és az Úr felemelt.

Vicovaróban megkísértett a hatalom.
Lehet, hogy azért mentél abba a
monostorba, mert nem Istent kerested
valójában, hanem magadat? És nem valami
tikos ajándékot fogadtál el és rejtettél az
ágyad alá, hanem a testvérek feletti uralom
kísértését? Túl keménynek bizonyultál
a testvérek számára, zsarnoki uralmat
gyakoroltál a testvérek felett, a betegekről
pedig elfeledkeztél. Elviselhetetlen terhet
rőttál rájuk. És talán éppen itt tanultad

meg, hogy a beteg juhokat nem hajtani kell árkon-bokron át, hanem a válladra venni. Elestél, és az Úr felemelt.

Monostort is építettél, kemény, feltöretlen földön. Mozdíthatatlan köveknek estél neki, és nem haladt előre az építkezés.

E nehéz vállalkozás kudarca maga alá temetett tanítványokat, összetörte a gyenge testvérek csontjait. Rá kellett jönnöd: először még mélyebbre kell nézned, azt kell keresned, mi van a föld és a feltöretlen szív mélyében. Ha azt megérted, ha elfogadod, hogy ott még a pogányság démonai lapulnak, akkor építheted csak fel az élő Isten templomát. A kő keménységével szemben elsőbbséget kell adnod az irgalomnak. Elestél, és az Úr felemelt.

Végül, ennyi tanulás és tanulság után még egy nagy bukás várt rád lent, a völgyben. Pedig te csak tartani akartad magadat a regulához: nem jó a testvéreknek a monostoron kívül járkálniuk, pláne nem éjszakázniuk. Még akkor sem, ha a saját testvérével van az ember.

De amikor Skolasztikával találkoztál,
a szeretet kívánta meg, hogy túllépj minden
szabályon, a szeretet akadályozott meg
abban, hogy betartsd a saját reguládat.
Elestél, és az Úr felemelt.

Kísért a hatalom, kísért a felületesség, kísért
az irgalmatlan keménység. Jó tudni, hogy
te mindezekon átméntél. Jó tudni, hogy
közelről ismerted a bukás fájdalmát, a por
ízét. Jó tudni, hogy az Úr mindig felemelt.

Még nem tudom, hány bukás vár rám.
Még nem látom egyben, mi mindent kell
még megtanulnom keservesen.
Benedek, járj közben értünk, hogy
megtanuljuk az elesés alázatát, és az Úr
minden bukás után irgalmasan felemeljen
minket is.

Szent Márton-imádság

Urunk Jézus, te megnyitottad a vak szemét, és meggyógyítottad a leprásokat. Nyisd meg szemünket, hogy meglásson téged a világban és élettörténetünkben. Gyógyítsd meg sebeinket, és add, hogy megköszönjük gyógyításodat, hálát adjunk, és örömmel köszöntsük dicső jelenlétedet életünkben.

Istenünk, te bátor és szelíd hitvallóvá titted Szent Mártont, aki minden bűnösért imádkozott, és mindenkinek az üdvösségét kívánta. Fölismerte a Sátán cselvetéseit, kegyelmeddel gyógyított, állandóan imádkozott. A világi dicsőségvágyat legyőzte magában, díszes miseruháját levetette, és egy szegénynek adta. Elutasította az erőszakos térítést, az Ige és az imádság volt a fegyvere.

Add, hogy az evangélium követésére ösztönözzön minket Szent Márton példája. Szentlelked pedig adjon bátorságot,

szelídséget, hogy gyógyulni vágyakozzunk,
és szeretettel gyógyítani tudjuk a lélek
sebeit. Terveinket előzze meg kegyelmed,
és a bölcsesség Lelke kísérjen utainkon.

Add, Uram, hogy életünk minden napján
átérezhessük: sorsunk kezében tartod.

Vesperás

esszencia

Íllatok, színek, hőség
először halványabb, világosabb, mint
a fejlődőben lévő,
aztán élénk, mély, mély-sötét, viola

még több illat és még erősebb színvilág,
darazsak és méhek,
szorgos munkások, virágról virágra
dolgozók és nézők, itthoniak és távoliak,
majd újabb és újabb illatáradat és szín-
kavalkád, egész hegyoldal körbe karikába

izzadt tenyerek, bennük éles eszköz,
sercen, ahogy élével metszi a szárat,

magas nyomás és magas hő,
gőz, pára és energia:
esszencia – erős, tömény, csípős
aztán lágy, finom, mámorító
vonz és taszít egyszerre

koncentrált, tömény, a lények lényege,
pici helyen
a nyár, a meleg illata,
akár, télen is

mert a miénk a plántálás, a gondozás,
az Övé...

nem az számít, aki ültet és öntöz,
hanem csak Isten, aki a növekedést adja

hagyod, hogy éljek

Évek óta siránkozom, mint a fecskefióka, panaszkom az élet igazságtalanságain, hiányolom az igazságot, a jó elismerését, a támogató szavakat, hogy amin munkálkodom, az a te dicsőségedet és az emberek javát szolgálta.

Nincs megerősítés, köszönet, csak bírálat és feledékeny tudomásulvétele minden fáradozásaimnak.

Van-e még értelme bármi jót tenni, ha észre sem veszik, fel se tűnik, mert kevés, ami teszek, amit adok?

Kinek jó egyáltalán, amit teszek, ha még örömet, megelégedést sem tudok szerezni itt a földön a környezetemben, társaimnak? Jobb lenne inkább apró örömet találni az életben, a világban, mint tovább folytatni az értelmetlen küzdelmet, kitartást.

Nehéz együtt élni a látszólagos a kényelmes létben és közben nélkülözni a jó szót,

szenvedni mások értetlensége miatt.
A fájdalom aztán betegségben folytatódik,
állandó szenvedéssé válik.
De most meggyógyítottál és hagyod, hogy
éljek, még szenvedésem is áldássá vált.

Amikor leomlanak az alapfalak

A csalódásaimat hozom most eléd, Uram.

Az elégedetlenségeimet, amelyekből
mostanság mintha több lenne.

Azt gondoltam, hogy túl az élet felén már
könnyebben el tudom engedni egykori

várakozásaimat, tökéletességet kívánó
elvárásaimat. De inkább a dolgok fonákja

ragad meg, azt veszem észre, ami nem
passzol bele a képbe. A lyukat a sajtban.

És kritikám bőven árad, ha másfelé nézek:
erejükben törékeny előjáróimra, társaim

gyarláságaira, élheteretlen környezetünkre,
munkatempónkra, logisztikánkra,

napirendünkre, gondozatlanul hagyott
lehetőségeinkre...

Uram, a töredezett lét mégis akkor
a legfájóbb, ha magamra nézek.

Mert mindazt látom saját életem
megoldatlanságaiban, amit másoktól

kérek számon.

Nem sorolom, hiszen úgyis látsz mindent...

A legnehezebb mégis, hogy nem látom,
nem érzékelem a megoldást.
Annyi képzés és lelki tréning után sem
oldódnak feszültségeim, egyre mélyülnek
a régtől hordott sebek. A segítő kezek,
amelyekbe kapaszkodhatok, mégsem
tartanak meg. És a segítő kéz, amelyet
barátainnak nyújtok, erőtlennek bizonyul.
Oda van, vagy talán sohasem volt meg
a biztonság, amelyet tőled reméltem.
Ezt a sötét felhőt tárom most eléd.
Rászedtél, Uram? Csalóka patak lennél?
Egyetlen reménységem az a kis parázs,
amely tüzedből maradt e sok hamu alatt.
És a szellő, amely kiszámíthatatlanul,
megérthetetlenül fújdogál felőled.
Mert tapasztalat és bizonyosság számomra
ez a kiszámíthatatlan megjelenés,
a te működésed. A tervezhető, mégis
mindig élményszámba menő hajnalhasadás,
az „élsz és uralkodol” ereje ott az imádság
végén, ami irányt mutat e sötét felhőben,
amitől mindennek ellenére élni és majd
uralkodni tudunk veled.

Jézus Krisztus!

Hiszem és vallom, hogy eljöttél értem a földre. Te, aki örökké létezel, az időben emberré lettél érettem. Elismerem, hogy vétkes ember vagyok, kárhozatra ítélt.

De te felmentél helyettem a keresztfára, minden bűnömet magadra vetted.

Meghaltál és eltemetted vétkezéseimet, megsemmisítetted minden bűnömet, eltörölted minden adósságomat.

Harmadnap feltámadtál és ezzel mindent újjáteremtettél. Átadom neked az életem, rendelkez vele tetszésed szerint.

Add nekem a te feltámadt életedet!

Áldott vagy, Úr Jézus Krisztus, élő Isten
Fia, világ megváltója, Urunk és Üdvözítőnk,
aki örömhírt hoztál!

Jöjj el, Uram Jézus, maradj velünk,
hogy mindenkor benned éljünk,
és eljuthassunk Atyád országába!

Áldott vagy, Úr Jézus Krisztus, élő Isten Fia,
világ megváltója, Urunk és Üdvözítőnk,
aki reményt adott nekünk!

Jöjj el, Uram Jézus, maradj velünk,
hogy mindenkor benned éljünk,
és eljuthassunk Atyád országába!

Áldott vagy, Úr Jézus Krisztus, élő Isten Fia,
világ megváltója, Urunk és Üdvözítőnk,
aki szolgálni jöttél!

Jöjj el, Uram Jézus, maradj velünk,
hogy mindenkor benned éljünk,
és eljuthassunk Atyád országába!

Áldott vagy, Úr Jézus Krisztus, élő Isten Fia,
világ megváltója, Urunk és Üdvözítőnk,
aki mesterünkké lettél!

Jöjj el, Uram Jézus, maradj velünk,
hogy mindenkor benned éljünk,
és eljuthassunk Atyád országába!

Áldott vagy, Úr Jézus Krisztus, élő Isten Fia,
világ megváltója, Urunk és Üdvözítőnk,
aki megdicsőítetted az Atyát!

Jöjj el, Uram Jézus, maradj velünk,
hogy mindenkor benned éljünk,
és eljuthassunk Atyád országába!

Követésre készülődve

Atyám és Jézusom! Igen, hallom hívó szavatok! Hála nektek, eddig oly sokszor hallhattam!

Jézusom: Mit jelent téged követni?
Hogyan tegyem ezt? Merre menjek?

Elég az, ha hűséges szerzetespap, szerény testvér és lelkiismeretes tanár igyekszem lenni?

Mire hívsz, Jézusom? S mit jelent téged követni? Arra menni, amerre te mentél. Nyomodban járni. Úgy élni, amint te éltél. Úgy bízni, úgy hinni, úgy szeretni, úgy imádkozni.

Úgy meghalni... Vajon méltó leszek-e erre – nemcsak a jézusi életre, hanem a jézusi halálra?

Szenvedő testvérünkért

Életünk Ura, Istenünk! Azért teremtettél minket, hogy életünk legyen, bőséges életünk. Ennek az életnek lehetőségével indítasz el bennünket földi utunk elején. Te akarod, hogy szeressük az életet. Azt az életet, melyet Fiad sorsában részesülve érhetünk el. Mi, emberek sokszor másképpen keressük ezt az életet. Vonakodva vállaljuk a szenvedést és úgy gondolunk rá, mint valami végső rosszra. Urunk, te Fiad test szerinti születésével a mi földi sorsunkat vállaltad. Ezért megértesz minket, félelmeinket a szenvedéstől. Hiszen Jézus is megrendült lélekkel, félelemmel állt szenvedése előtt.

Ezért fordulunk most hozzád bizalommal, amikor látjuk egy testvérünk küzdelmeit. Az élet keresésének útján a szenvedés ösvényére jutott. A te szereteted, Urunk, amely felülmúlja emberi elképzeléseinket, a te utadra vezette őt, amely nem az általunk

elképzelt út. Korán részesítetted őt abban a szenvedésben, amely az emberek szemében értelmetlen sorscsapás, Fiad szenvedése óta azonban gondviselő szereteted erejéből az egyetlen út, amely az életre vezet. Kérjük, földi szenvedése közepette is tedd teljessé életében a te művedet. Szándékod szerint legyen az ő élete is nálad megtalált boldog élet.

Add, hogy mi mindnyájan megértsük, Urunk, szándékodat, akik szenvedő testvérünkért imádkozunk. Megértsük, hogy életünk látszólagos beszűkülése, a szolgáló szeretet bátor vállalása, a szenvedés elfogadása az igazi élet felé vezető út mérföldkövei. Ajándékozd meg őt ezzel a teljes élettel, és vezess bennünket is a felé vezető úton.

Köszönöm a testvéreimet

Jézusom, neked, aki testvérünk lettél,
köszönöm a testvéreimet!

Köszönöm, hogy vannak, hogy nem
egyedül kell járnom a nyomodban.

Köszönöm, hogy imádságomban,
munkámban, pihenésemben társakra
találhatok bennük, köszönöm, hogy
hozzájuk tartozhatok!

Köszönöm a tőlük kapott, támogató
szavakat, a figyelmességeket, ajándékokat,
csendes szolgálatukat, melyekben nap mint
nap felfedezhetem irántam való szeretetedet!

Köszönöm életemet gazdagító
gazdagságukat, mindazt, amit hordoznak,
tudásukat, tapasztalatukat, erejüket!

Köszönöm az idősebbek türelmét és
bölcességét, a fiatalabbak buzgóságát és
lelkességét!

Köszönöm őket akkor is, ha néha az
agyamra mennek, mert ilyenkor tanulhatok
alázatot, szeretetet.

Köszönöm, hogy gyengeségeikben feladatot
adsz, hogy a tőlük kapott sebekkel
megbocsátani tanítsz!

Köszönök minden csendes, vigília előtti „jó
reggelt” és kompletórium utáni
„jó éjszakát”, minden mosolyt és hátba
veregetést, minden jókívánságot, amikor
útra kelek, és minden örömteli hazaérkezést!
Kérlek, áldd meg minden égi jóval azokat,
akikkel együtt akarsz az üdvösségre,
önmagadhoz vezetni!

Áldjon, téged, Uram!

Áldjon, téged, Uram, a kréta, amely csikorogva ír le szavakat, tudást és nem tudást; s amely, ha kopásgátlós, siklik a zöld mező felett, mint vitorlás a Balatonon. Világot teremt.
Áldjon téged, Uram.

Áldjon, téged, Uram, a sportcipő, amely bejár fehér zónát és beszántott utat; amely más perspektívából látja az életet; szabadságot és kint egyszerre átél; hozzánk szokik és lekopik rólunk.
Áldjon téged, Uram.

Áldjon, téged, Uram, a zongorabillentyű, amely velünk együtt alkot; amely beszívja izzadságunkat és tartja görcsölő ujjainkat. Lát művészt és iparost, de önmagában semmire sem képes.
Áldjon téged, Uram.

Áldjon téged, Uram, a lépcsőforduló,
amelyet nemzedékek koptatnak;
amely lassan csiszolódik, mint szikla
az esőben, vagy inkább, mint keresztút,
meghitt tér az emberek talpa alatt;
szeretet és gyűlölet szemtanúja – néha
a közömbösségé is, ez fáj neki és nekünk
legjobban.

Áldjon téged, Uram.

Áldjon téged, Uram, az ajtókilincs, amelyet
diákkezek néha nem is érintenek,
hol szelíden, hol dühvel sorsára hagyva
az ajtót; a legszebb szimbólumod ő, lehet
nélküled élni, de vagy nyikorogva leng, vagy
durranva becsapódik az életünk.

Áldjon téged, Uram.

Áldjon téged, Uram, az intelligens tábla,
amelyet a diákok jobban értenek, mint
a tanárok; megmutatja, hogy a mestereknek
is van mit tanulniuk, s hogy a tanítványok
néha jobbak.

Áldjon téged, Uram.

Áldjon téged, Uram, az igazgatói tárgyaló.
Sok diák sorsa fordult itt nagyot,

sok ötlet szárnyalt innen el; sok vita kapott
lángra, sok békítő szó érte el célját;
itt vagy leginkább, vagy itt vagy legkevésbé?
Áldjon téged, Uram.

Áldjon téged, Uram, a nyelvi terem –
korlátainkkal szembesít bennünket;
itt lépjük át leginkább határainkat, vagy itt
zárulunk leginkább saját falaink közé.
Te legalább beszéled a mi nyelvünket –
Áldjon téged, Uram.

Áldjon téged, Uram, a lift, amelybe kinek
szabad, kinek nem szabad beszállnia:
az igazságtalanság és diszkrimináció tanúja,
vagy inkább a differenciálásé?
S ha nem akarunk mással találkozni,
mert túl szűk benne a hely, még mindig
nézhetjük önmagunkat – gratulálok.
Áldjon téged, Uram.

Áldjon téged, Uram, a kisállatgondozó.
Egy darab élő otthon, otthonosság,
gondoskodás; néha irgalmatlanság és
részvéttelenség.
(Kisállatgondozó vagy kisállatkínzó – te
melyik vagy?)

Noé bárkája, csak kicsiny mása az iskolának,
a monostornak, a teremtésnek –
Áldjon téged, Uram.

Áldjon téged, Uram, az ajtó, amelyen
kicsiként jövünk át, és minden óriásnak
tűnik; amelyen hatalmasan lépünk ki, mert
minden összement körülöttünk;
ahol megtanulhatjuk, hogy meg lehet
hajtani akár a fejünket is.
Az iskola lett számunkra ajtóvá, a monostor;
te magad lettél ajtóvá, életünk részévé;
egyszer hadd lépjünk be rajtad
cipőstül krétástul nyelvünkkel
kisállatainkkal kínjainkkal
tanárainkkal társainkkal
valódi önmagunkkal –
Áldunk téged, Uram.

Maradj mivelünk, Urunk!

Uram, az emmauszi tanítványok kértek téged erre. Ők nem ismertek föl, amikor hozzájuk csatlakoztál a Jeruzsálemből Emmauszba vezető úton, és elmagyaráztad nekik a Messiás szenvedéséről szóló prófétai jóvendöléseket. A két tanítvány kétségek között bandukolt, mesterüket a zsidó főpapok és előljárók halálra adták. Már harmadik napja, hogy ez történt.

Megzavarták őket az asszonyok és a tanítványok beszámolóí, akik a sírnál voltak és nem találták ott Jézus testét, de őt magát nem látták. Mikor kifejtetted a Messiásról szóló írásokat, lángolt a szívük, de még nem ismertek föl téged. Amikor asztalhoz ültél velük, és megtörted a kenyeret, mint az utolsó vacsorán is, akkor nyílt meg a szemük és akkor ismertek föl téged. De te eltűntél előlük.

A kenyértörésben való találkozás veled bizonyosságot, kétségeik feloldását adta nekik. Már nem számított, hogy nem vagy köztük, hiszen találkoztak veled a kenyértörésben. Még akkor este újra vállalták a két-háromórányi gyaloglást vissza Jeruzsálembe, hogy megvigyék a húsvéti hírt a többi tanítványnak.

Uram, mi is nagyon sokszor olyanok vagyunk, mint az emmauszi tanítványok, szomorúan, kétségek között vergődve járjuk az élet útját. Kiveszik lelkünkéből a húsvéti hit, már „harmadik napja, hogy ez történt”. Mi lesz velünk, ha ránk virrad a negyedik nap is? Mi lesz velünk, ha nem találunk meg téged? Ki szabadít föl minket kétségeinkből? Az asszonyok és a tanítványok beszámolóit az üres sírról nem győznek meg minket sem. Egyedül a te életadó gesztusod szabadít föl minket letargiánkból. A kenyértörés, amelyben magadat adtad nekünk táplálékul, az szabadít föl. Abban ismerünk föl téged. Abból kapunk erőt, lendületet,

hogy „visszatérjünk Jeruzsálembe”, hogy
legyőzzük kétségeinket és hirdessük
az embereknek, hogy találkoztunk veled
és „felismertünk a kenyértörésben”.

Uram, maradj mivelünk, mert már
esteledik, és már lemenőben van a nap.

Uram, ülj a mi asztalunkhoz, törd meg
és add nekünk kenyeredet!

Idős ember imája

Uram, sok szép volt életemben.
Ami nehéz volt, az is szép lett,
mert akkor is sokat imádkoztam.
Hála Neked, Uram!
Ma már nem működik a memóriám,
mindent rád hagyok, Uram.
Amit te jónak láatsz, úgy legyen.

Nos homines viatores

Deus, qui nos homines viatores per vitam terrestrem fecisti et amicitiam humanam etiam per Filium tuum inter Apostolos contidisti, quod exemplum inter fratres ordinis sacerdotalis usque adhuc consistit: Durante vita mea plures amici mihi obviaverunt et adhuc vivunt, sed non omnes in eadem relatione. Pro uno eorum autem, Astrico, quem speciali electione ad ordinem episcopalem atque archiabbatis Archicoenobii S. Martini in S. Monte Pannoniae vocasti, quique hodie, die vicesimo sexto bis millesimi sexti decimi diem natalem septuagesimum celebrat, te piissime rogo, ut benedictionem largissimam in eum demittas in longitudinem dierum ac corporis mentisque valetudinem; insuper te, Pater omnipotens, precor, ut sapientia et prudentia pastorali Evangelio duce atque Regula S. Patris nostri Benedicti ducato gregem monachorum confirmare simulque confortare possit ad multos annos et in saecula saeculorum. Per Christum Dominum nostrum.

Imádság testvéreinkért, akik már eltávoztak közülünk a másik világba

Hogyan megmented az örök pusztulástól az elesett Ádámot és az egész emberi nemet, Fiadat küldted a világba, Jóságos, aki keresztyével és feltámadásával nekünk is felragyogtatta az örök életet.

Mérhetetlen könyörületedben bízva várjuk a te dicsőséged romolhatatlan országát. Kérünk, ajándékozd az elhunytaknak ezt az országot, és könyörgünk hozzád:

Emlékezzél meg, Urunk, idősebb testvéreinkről, akikkel a te házában laktunk, s akik előttünk mentek végig minden élő útján! Az ő hűségük erősített minket, hogy szerzetesi hivatásunkban megmaradjunk. Oszd ki nekik a hűséges szolga jutalmát, az üdvösség dénárját, bármely órában léptek is a te szőlőskertedbe!

Emlékezzél meg, Urunk, a mi eltávozott tanítóinkról, írástassanak be áldott neveik

a megölt Bárány Élet Könyvébe, mert
ők elmondták nekünk nagy tetteidet és
megnyitották szívünket evangéliumod
örömére!

Emlékezzél meg, Urunk, hozzád költözött
atyáinkról, akik kísérték minket,
vigasztaltak, amikor elcsüggedtünk,
bátorítottak, amikor elfáradtunk!
Vigasztald meg őket, hiszen „ott állsz
az útjuk végén, nyitott tenyérrel, térdig
csobogó nyugalomban”!

Emlékezzél meg, Urunk, elhunyt
testvéreinkről, akik közösségünkben
az imádságnak és az istenszolgálatnak
szentelték életüket! Add meg nekik a
mennyei liturgia élvezetét, s hallgasd meg
értünk mondott fohászaikat, hogy mi is
bejuthassunk közéjük, égi kórusodba!

Emlékezzél meg, Urunk, azokról a már
elköltözött testvéreinkről, akik súlyos
testi vagy lelki betegséget hordoztak
közösségünkben! Bocsásd meg az ő

vétkeiket, amelyeket fájdalomban,
reménytelen szenvedésük kínjaiban követtek
el, és bocsásd meg a mi bűneinket is,
amikor elutasítottuk őket!

Fiad halála és feltámadása által add, hogy
mindenek újjáteremtése napján gyógyult
sebeinkkel láthassuk viszont egymást!

Emlékezzél meg, Urunk, azokról
az eltávozott testvéreinkről, akik
meghasonlottak hivatásukban, vagy akik
elmagányosodva lelkiileg szakadtak ki a
testvéri közösségből, és azokról is, akik
együttműködtek a közösségünket üldöző
hatalommal! Krisztus Istenünk, egyedül te
ismered az emberi szív titkait, te mondhatod
ítéletet felettünk, „s te tudsz mindenkinek
megbocsátani. Bocsáss hát meg mindent
mindenkinek!” Gyógyítsd meg a
meghasonlott személyiségeket és építsd újra
megromlott, kiüresedett kapcsolatainkat!

Urunk, kimondhatatlan szeretet,
emlékezzél meg elhunyt szolgálóidról!

Áldás

Áldjon meg téged az Úr,
hogy észrevedd és befogadd, ami előre visz,
ami az életet szolgálja,
hogy észrevedd és elkerüld, ami sérti vagy
hazudja csak a szeretetet.
Tapasztald meg napjaidban gondviselő
jelenlétét,
amikor úton vagy és amikor megpihensz,
amikor erőfeszítést teszel és alkotsz,
vagy belemerülsz a csendbe,
a másakra figyelésbe.
Áldjon meg téged az Úr találkozásaidban
és csendes egyedüllétedben,
emeljen fel magához és erősítsen,
amikor sikereiden örvendezel,
és amikor nehézségek, kudarcok közepette
kell előre haladnod.
Járjon veled az úton,
tegye érezhetővé és tapasztalhatóvá
számodra közelségét!
Áldjon meg téged az Úr!

Salve Regina

Volt idő, amikor bíztam benned.
Volt ebben valami ösztönös és természetes.
Az ember az anyjában csak bízik, nem?
És ezt is láttam a környezetemben.
Az ember bízik az anyjában.
Mert azt mondták, hogy az anyánk vagy.
És mertem volna nem bízni!
Féltem tőled, mi lesz, ha nem bízom.

A szakítás a rózsafüzér-karikával kezdődött,
amelyet célzásszerű ajándékba kaptam
valakitől. Udvariasságból elfogadtam, de
elképzелhetetlennek tartottam, hogy valaki
csak úgy meggyűrűzzön engem.
És hogy én veled való kötelező beszélgetéssel
töltsem az estéimet, amikor volna jobb
dolgom is. Az ember miért beszélgetne
kötelességből? Minél többet beszélgettünk
kötelességből, annál rosszabb lett.
És beszélgetés volt ez? Én mondtam
a magamét – nem is a magamét, azt, amit
mondtak, hogy mondani kell.

Az ember nem mondja meg neked a magáét. Legalábbis azt feltételeztem, hogy a legtöbbben nem.

Az a kép, amelyet közvetítenek rólad, nem emberi. Az életben nem élted át, ami bennünket emberré tesz: a botlást és a bukást. Nem élted át a férjeddal való eggyé válást. És a sír börtönét sem élted volna át?

Ahogy idősödöm, te is idősödsz. Szemed körül sokasodnak a ráncok. Alighanem felejteni is kezdesz, és néha ismétled magad. Ez emberi. Lehet, hogy már a sütés sem megy annyira, vagy éppen kimarad a süteményből egy-egy összetevő. Sőt, még a szemed is megromlott.

Megmondom őszintén, néha elidőzőm nálad. Nem annyira beszélgetni akarok, azt talán nem. De elnézlek. Esetleg segíthetnél. Nem, nem, anya-gyerek viszonyról szó sem lehet, úgyhogy a problémáimat nem fogom elmondani. Engem ne infantilizálj. Üldögélni egymás mellett, hagyni, hogy az élet fáj, bonyolult, vagy

elmondhatatlanul telített – az belefér.
Egyszer talán helye nyílhat a szavaknak, de
azok másfajta szavak lesznek.

Az anya-gyerek viszonyt hagyjuk, hagyjuk
a bizalmat is. Nem működik a beszéd sem.
Persze, neked még lehetnek szavaid.
És az is lehet, hogy az én fülem is rossz.
Hát ez marad: én itt üldögélek melletted,
te pedig esetleg szólj egy-két jó szót értem.

Kompletórium

esti ima

Atv villódzó fénye, lágy hangja altat el
s a látszat világából a képzeletébe repít
a szendergés

hol álmok nyelvén szólsz s tárod fel
mindazt, mi képzelet még, de általad
létezés

apám arcát látom, mint égi jelenés,
ölében ágyat vet nekem, úgy hordoz,
ez édes lebegés

e világ látszathényét, fals zaját oszlasd,
érintsd szívem, Lelkedhez hangolj, éltető
lélegzés

keltsd fel rám Napod, ragyogó fénye
űzze el árnyaim, legyen részemé az örök
ébredés

szemem üvegtengere őrzi még az álmot,
mint hírnök hirdet új világot: végtelen
észlelés

Álmatlanság

V
irrasztva imádkozom most hozzád,
Istenem.
Hiába forgolódom, el nem alszom, csak
az ébredés ideje közeleg fegyelmezetten.
Gondolataim nem csitulnak, nem engednek
el a mai találkozások és emlékek,
a feladatok nyomasztanak,
az idő szorít még éjjel is.
Hiába próbálok másra gondolni, mindig
visszatérnek,
hiába fordulok jobbra-balra, éget az ágy,
mintha kivetne,
csak a szívem dobogását hallom egyre
erősebben.
Ha felkelek, szédít a fáradtság, ha olvasni
kezdek, szétesnek a mondatok.
Uram, szeretném mindezt neked adni,
mindazt, ami az én kezemből kifolyik.
Vedd magadhoz mindazt, amihez én kevés
vagyok.

Add áldásodat mindarra, amivel ma
foglalkoztam,
legyen a te akaratod szerint mindaz, ami
holnap előttem áll,
és legyen a te gondoskodásod mindazokkal,
akiket nekem adtál.
Akikkel holnap találkozom, már alszanak.
Adj nekünk békés, pihentető álmot!
Hogy reggel fejem gondolatoktól üresen,
vállam ellazulva,
lassú légzéssel, egyenletesen, halk
szívveréssel,
fáradtan ellazulva,
téged dicsérjelek mindörökkön

Fortitudo mea Deus!

Te vagy, Uram, erősségem!
Istenem, megmentőm, sziklaszálam!

Amikor arrébb vonul tőlem a világ,
amikor kifelé minden beszűkülni látszik,
akkor majd hadd ismerjem fel, Istenem,
hogy belül, a szívem középpontjában
felfelé kinyílik és kitágul a mindenség.

Amikor életem könyve betűről betűre,
oldalról oldalra, fejezetről fejezetre a
végéhez közeledik,
a legutolsó fejezetben is azt írnád rólam,
hogy megőriztem a hűséget.

Amikor majd szemem elhomályosodik,
a kezem elgyengül, és leejt mindent,
a lábam pedig egymásba akad,
mondjad rólam, Istenem,
hogy arcom a te arcodat kereste,
kezemet feléd tártam,
és lábammal a te utadon jártam.

Még mielőtt társaim szememet lecsukják,
és ujjaimat mellemen összekulcsolják,
még mielőtt elmegyek, és nem leszek többé,
utolsó levegővételemmel is mondhassam:
Istenem, te vagy erősségem!

Érett korúak imája

Türelmes, békés öregséget
adj nekünk, Urunk!

Nyugodalmas, megvigasztalódott öregséget
adj nekünk, Urunk!

Csendes, hálatelt öregkort
adj nekünk, Urunk!

Hogy jóvátehessem, amit elhibáztam,
add meg, Uram!

Hogy bizakodva várhassam ítéletemet,
add meg, Uram!

Hogy a végső szentségeket világos tudattal
fogadhassam,
add meg, Uram!

Az öregkori önzés kísértésétől
ments meg, Uram!

Zsémbes, gyanakvó öregségtől
ments meg, Uram!

A haszontalan panaszkodástól
ments meg, Uram!

Nyugtalanító emlékektől
ments meg, Uram!

A félelem és kétely szorongásától
ments meg, Uram!

Az előkészületlen haláltól
ments meg, Uram!

Testi, lelki megpróbáltatásainkat
fogadd áldozatként, Urunk!

A hit áldott fényével ragyogd be
öregkorunkat –
hallgass meg, Urunk!

A föltámadás reménye emeljen föl
elesettségünkből –
hallgass meg, Urunk!

Istenem, magas kort érhettem meg szent
akaratedből. Add kegyelmedet,
hogy ennek keresztjét türelemmel viseljem.
Ne legyek terhére szeretteimnek, inkább
épülésükre szolgálhassak. Ezt a kegyelmet
kérjük tőled, Atyánk, Fiad Jézus Krisztus,
a mi Urunk által.

Szentlelked vezessen az úton

Uram, add Szentlelkedet
mindennapjaimban.

Add, hogy érezzem segítő kezedet, amikor
elesen, kegyelmedet, amikor felállhatok.

Áldd meg munkámat, tervemet, add, hogy
felismerjem akarodat, hogy benne általad
téged dicsőíthesselek.

Szenteld meg életemet, közösségünket
és szereteteinket.

Szentlelked által szentelj meg minket
a mindennapi kenyértörésben, hogy veled
egygyé válhassunk.

Add, hogy ebben a világban mindenütt
szeretet lakjék az emberek szívében, hisz te
szeretetpéldát adtál az embereknek, amikor
megmostad tanítványaid lábát.

Add, hogy az emberiség megtanuljon
szeretni.

Adj békét és szeretetet a világnak.

Könyörgés nyugtalanságban
– öregember fohásza egy
régen tanult imádság alapján

Uram, Jézus Krisztus,
Béke Fejedelme és az Atya Világossága!
Hallgasd meg imádságomat,
amelyet most eléd terjesztek!

Add meg közösségemnek azt a békét,
amelyet a világtól hiába várunk,
hogy szívünket törvényeidre adjuk,
ellenségeinktől való félelmünk megszűnjék,
és védelmed alatt békességes időket éljünk!

Anyám

Uram, hálásan köszönöm mindazt a jót, amivel megajándékoztál eddigi életem során. Fogantatásom pillanatától végig kísér óvó, védő kezed. Az életbe érkezésem után hányszor estem el, de te megsegítettél, hogy újra legyen erőm felállni és elindulni! Édesanyám felé az első lépteim bizonytalanok, de mégis biztosak voltak. A boldogság és az ujjongás vett körül. Uram, a feléd vezető első lépteim is ilyenek voltak! Kissé nehézkesek és ingatagok. Anyám hívó szava a te szavad is volt. Biztatása a te biztatásod is volt. „Gyere, kicsi fiam, ne félj!” Sokszor nem a jó irány felé vettem az utat, olyat tűztem ki magam elé, amelynek a végén egy ismeretlen és félelmetes cél volt. Talán a valóság maga. Új dolgok tárháza, színes értékek, vagy értéktelen dolgok felfedezése. Ekkor anyám finom keze megfogott és visszahozott. „Várj! Ezt még tanulnod kell.”

Hálás vagyok ezért az útbaigazításért,
mert nem az lennék ma, aki lehettem.
Hálás vagyok. Te, Uram, ezt jól tudod.
Megadtad a lehetőséget, hogy válasszak az
élet számtalan lehetőségei közül, de eközben
odahelyeztél valakit, aki segített a döntések
meghozatalában. Anyámat. Sokszor
elgondolkodom, hogy vajon hol van most.
Mit csinál? Segít-e neki valaki megtenni
a nehéz lépteket? Uram, állj mellette ma
is, ahogy mellettem álltál. Add, hogy ma
az én biztató szavaim a te szavaid legyenek
számára: „Jöjj, édesanyám, ne félj!”

Imádság nagy betegségben

Félek, Uram, hogy ez a vége, és várom is, amikor elfáradok félni. Tűröm, mert azt mondják, ezt várod, de jobban esnék vádolni. Milyen távoli is most az, amikor még máshogy volt. Így távolodnak az emberek is. Néha te is velük vagy inkább. Közben meg marad ez a fájdalom. Talán már nem is én vagyok. És mégis, hogy kapaszkodom minden percbe. Mint belém a búcsúzó. Mintha mindent most látnék először. Minden lélegzetnél a levegő első íze. Köszönöm, Uram, hogy még tudok kapaszkodni. S kérek, hogy majd beléd is egyszer!

Drága Úr Jézus! Köszönöm a megváltás csodáját. Köszönöm, hogy benned örök életem van. Köszönöm, hogy megmentettél az örök haláltól, köszönöm, hogy helyette örök élettél ajándékoztál meg. Köszönöm, hogy az élet teljességével ajándékoztál meg. Köszönöm, hogy előrementél helyet készíteni számomra a mennyei hazába. Oda, ahol nem lesz többé se könny, se fájdalom, se szenvedés. Ahol Isten maga lesz mivelünk, ahol le fog törölni a szemünkről minden könnyet. Hát hála legyen neked ezért most és mindörökké.

Ima régi halottért

Jó pár éve, évtizede, hogy már nem fáj mindennap. Már magától jönnek a szokott szavak, amikor idegenek kérdeznek felőled, és én el tudom mondani, hogyan haltál meg, és mit ettél utoljára. Talán két éve most először van, hogy majdnem könnyes a szemem. Senki sem ír már rólad, talán már csak énbennem van mélyebb emlék. Azért rendszeresen gondolkodok rád imában, de az más: egy lista sokatokkal. Most inkább valamit megköszönnék. Hogy ez tényleg mind mulandó, és semmi sem marad. Erre tanítasz, mint egykor kerékpárra, hogy merjek én is elindulni, és nem törődni, vajon megtart-e valaki. Nem aggódni, félni, hanem tudni.

Az öregember esti imádsága

Megint véget ért földi utazásom egy napja. Elhasznált járművem garázsmentre tér. Köszönöm, Uram, ezt a napot, nehezüdő utazásom egy napját. Lassan elhasználódnak alkatrészeim. Egyre kevésbé látom és hallom, ami körülöttem történik. Lépéseim nehezülnek. Fedélzeti számítógémem is lassul, akadozva működik. Nehezen értem a világot, a nálam sokkal fiatalabbakat. Mindezek sokszor türelmetlenné tesznek. Kérlek, Uram, bocsásd meg az elmúlt nap minden türelmetlenségét.

Fontos akarok lenni még, tenni akarok, sokszor mások helyett is. Add megértenem, Uram, hogy a te számodra fontos vagyok és ezért más nem is számít. Értsem meg, hogy a sokszor fölösleges tettek helyett egyre inkább a legfontosabb: az elfogadás ideje következik. Segíts, Uram, hogy felismerjem az elfogadás feladatát. El tudjam fogadni járművem elhasználódását, az elhasználódás

minden részletét. El tudjam fogadni az embereket akkor is, ha nem értem őket. Hogy kifelé figyelésem eszközeinek fogytával egyre inkább azzal tudjak foglalkozni, ami belül történik. Hogy át tudjam adni magamat a te megtisztító, igazi növekedést adó szeretetednek. Mindig legyem előtted, Uram, a te példád, aki akkor tettél a legtöbbet – felülmúlhatatlanul legtöbbet –, amikor a kereszten kifeszítve az emberek szemében már teljesen tehetetlen voltál. Megértsem a legfontosabbat: amikor gyenge vagyok, akkor vagyok igazán erős.

Szeretnék úgy gazdálkodni múltam tele csűrjeivel, hogy az akaratod szerint történjék. Ne csak magamnak „vételezzek” útravalót, hanem volt életem javait meg tudjam osztani másokkal is. De tudjak ügyelni arra, hogy ez a megosztás tartózkodó szeretettel történjék. Ne erőltessem magamat és portékáimat másokra. Tudjak úgy befelé fordulni, hogy ne zárkózzak be saját komfortomba.

Mindig észrevegységem, ha valakinek szüksége van még rám.

Bocsásd meg, Uram, múlt napom minden bűnét.

Nyugodalmat jó éjszakát és boldog halált adj, Uram.

Tartalomjegyzék

Előszó.....	5
Vigília.....	11
Laudes.....	39
Napközi imaóra.....	77
Vesperás.....	109
Kompletórium.....	149

A kötet szerzői

Halmos Ábel	Gérecz Imre
Binzberger Ákos	Szili István
Juhász-Laczik Albin	Vincze Iván
Pintér Ambrus	Baán Izsák
Hirka Antal	Fehérváry Jákó
Vásárhelyi Anzelm	Toókos János
Hortobágyi Arnold	Dejcsics Konrád
Szita Bánk	Biriszló Lőrinc
Baumgartner Bernát	Áment Lukács
Forrai Botond	Bokros Márk
Hortobágyi Cirill	Szabó Márton
Koczka Dávid	Bertalan Mózes
Borián Elréd	Végh Norbert
Bartók Ferenc	Hegedüs Odó
Nádai Fidél	Othmar Amtmann
Bakos Gergely	Lőrincz Pál
Pálmai Godofréd	Paulus Schmidt
Mari Günter	Magyar Szervác
Ontko Henrik	Jurinka Szilveszter
Matusz Hugó	Hardi Titusz